

Met z'n vieren wandelden ze naar het bos, waar de mooiste kerstbomen groeiden. Het was een vrolijke wandeling. Het was bijna kerst, maar ze hadden nog tijd genoeg om alle klusjes af te maken.

De dieren hoopten dat het zou gaan sneeuwen.

“Ho!” hoorden de dieren achter zich. Achter hen stonden nog veel meer vogels. De vos, de egel, de hermelijn en het konijn wisten niet dat er zoveel verschillende vogels waren. Er waren kleine en grote vogels bij, heel gewone en heel bijzondere. Maar ze keken geen van allen vrolijk.

“Wat komen jullie doen?” vroeg een Vlaamse gaai.

“We komen een kerstboom halen,” zei de vos. “Deze boom.”

“Dat pikken we dus niet,” zei de gaai. “Dit is ons bos.”

“Maar jullie hebben toch bomen genoeg? We mogen toch wel één boompje meenemen?” riep de hermelijn verbaasd.

“Aan de kant!” zei het konijn. Hij tilde zijn bijtje weer op.

De staartmees sloeg zijn vleugels om de stam en begon nog harder te huilen.

De vogels en de andere dieren schaamden zich een beetje voor de kinderachtige ruzie. Het konijn borg zijn bijltje op. De dieren gingen in een kring zitten en ze praatten over de kwestie met de kerstboom, zonder te schreeuwen.

Het werd donker en het begon te sneeuwen, maar niemand had het door.

“Oké, oké,” zei de egel.
“Dan laten we die boom wel staan.”

*Welkom lieve dieren, welkom in het bos.
Welkom konijn, hermelijn en egel,
en jij ook welkom vos.
We gaan het samen vieren,
het wordt een prima feest.
Het is het kerstfeest der dieren,
o ja, het kerstfeest der dieren,
daar moet je zijn geweest.*

De hele boom was versierd
met vogels. Ze hadden hun
veren geborsteld, en hun
oogjes glommen van plezier.

Toen was het tijd voor de
chocolademelk en de
kerstkransjes.
Het was echt oergezellig.

